

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudkyň JUDr. Yvony Svobodové a Mgr. Michaely Kudějové v právní věci žalobce :Toyota Peugeot Citroën Automobile Czech, s.r.o., se sídlem Na Hradbách 126, Kolín, IČ 26513528, [údaje o zástupci] proti žalovaným: 1/ Jan Vopička, s místem podnikání Praha – Vršovice, Oblouková 1336/5, IČ 68863446, [údaje o zástupci] Mgr. [jméno] [příjmení], advokátem se sídlem [adresa], o ochranu práv z ochranné známky, obchodní firmy a proti nekalé soutěži, k odvolání prvního žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. března 2006 č.j. 41 Cm 195/2004-149,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

První žalovaný je povinen zaplatit žalobci, k rukám advokáta JUDr. [jméno] [příjmení], na náhradu nákladů odvolacího řízení 6.800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, ve vztahu žalobce a druhého žalovaného žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Žalobou – ve znění soudem připuštěné její změny - domáhal se žalobce v této věci vydání rozsudku, jímž by byla prvnímu žalovanému uložena povinnost zdržet se počínaje nabytím právní moci rozsudku užívání doménového jména TPCA.CZ a jakéhokoli nakládání s tímto doménovým jménem s výjimkou jeho bezúplatného převodu na žalobce, druhému žalovanému uložena povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku převést doménové jméno TPCA.CZ na žalobce a prvnímu žalovanému pak povinnost nahradit žalobci náklady řízení. K odůvodnění uplatněných nároků, jež tvrdil jako nároky z titulu vlastníka ochranné známky TPCA, z titulu ochrany obchodní firmy a z titulu ochrany proti jednání nekalé soutěže, žalobce tvrdil, že jeho zakladateli jsou světoznámé automobilky Toyota Motor Corporation a Peugeot Citroën Automobiles, S.A., které počátkem ledna 2002 zveřejnily svůj společný záměr vybudovat v ČR závod na výrobu malých automobilů, pro tento nový společný podnik od počátku byla užívána zkratka TPCA a veřejnosti je více známo toto označení, posléze přihlášené 25.10.2002 jako slovní ochranná známka

k ochraně, než vlastní (celé) znění firmy žalobce. Doménové jméno [webová adresa] si první žalovaný přihlásil u registrátora v rámci národní [webová adresa] (druhého žalovaného) v době zveřejnění záměru zakladatelů dne 10.1.2002, označení TPCA v podobě užívané zakladateli žalobce a žalobcem použil posléze pro zveřejnění erotických materiálů. Registrace předmětné domény bylo podle žalobce jednáním spekulativním, o čemž svědčily i požadavky prvního žalovaného spojované s možností převodu domény a jako takové bylo jednáním v rozporu s dobrými mravy, porušujícím práva žalobce k obchodní firmě, z ochranné známky a jednáním nekalé soutěže, zároveň poškozujícím i dobrou pověst žalobce obsahem webových stránek, jež se pod doménovým jménem, příznačným pro žalobce, nacházely. Neoprávněným užíváním domény [webová adresa] první žalovaný brání žalobci v užívání předmětného označení v jeho nejjednodušší a pro veřejnost nejsnáze zapamatovatelné podobě, vyvolává a pro sebe využívá vzniklé případy záměny, kdy zájemce o informace o žalobci logicky je hledá na uvedené doméně, proto požadoval přiznání v žalobě uplatněných nároků, když dobrovolně první žalovaný jim nevyhověl.

První žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že neporušil žádná práva žalobce a ostatně žádná taková tvrzená práva zde v rozhodné době neexistovala. První žalovaný si doménové označení [webová adresa] u druhého žalovaného zaregistroval v době, kdy žalobce ještě neexistoval, žádný subjekt označení TPCA neužíval jako obchodní firmu a takové označení nebylo chráněno jako ochranná známka ani nebylo spojováno v té době právě se žalobcem či jiným subjektem. Registrace doménového jména nebyla spekulativním jednáním, ale odpovídá povaze podnikatelské činnosti prvního žalovaného, do níž patří i registrace a udržování doménových jmen. Žalobce nijak neosvětlil, proč si jeho zakladatelé – pokud hodlali užívat označení TPCA – sami doménu včas neregistrovali, a je zřejmé, že důsledky své nečinnosti přenáší nyní na prvního žalovaného. Ten je přesvědčen o tom, že doménu užívá právem a že jeho právo k ní nelze zrušit pro později vzniklý nárok. Druhý žalovaný ve vyjádření popsal své postavení jako registrátora domén v rámci národní [webová adresa] a principy, jež jsou spojeny s procesem registrace doménových jmen, s tím, že pokud bude shledána důvodnost žaloby proti prvnímu žalovanému, rozhodnutí se podřídí a změny v registraci provede.

Soud prvního stupně shora uvedeným rozsudkem uložil prvnímu žalovanému povinnost zdržet se užívání doménového jména TPCA.CZ a jakéhokoli nakládání s ním s výjimkou jeho bezúplatného převodu na žalobce (výrok I.), druhému žalovanému uložil ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku převést doménové jméno TPCA.CZ na žalobce (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení tak, že uložil prvnímu žalovanému povinnost zaplatit žalobci k jejich náhradě 11.275 Kč (výrok III.) a – pro vztah mezi žalobcem a druhým žalovaným – že žádný z nich v tomto vztahu na jejich náhradu nemá právo. V odůvodnění rozsudku popsal zprvu tvrzení žaloby a stanoviska žalovaných, dále pak uvedl svá zjištění učiněná z provedených důkazů, jež dále skutkově a právně hodnotí. Soud vyšel ze zjištění, že první žalovaný, který podniká v oblasti zpracování dat, web-hostingu a web-designu, si zaregistroval dne 10.1.2002 u druhého žalovaného jako správce národní [webová adresa] doménu TPCA.CZ, že žalobce byl zapsán do obchodního rejstříku dne 8.3.2002 a jeho předmětem podnikání je mj. výroba motorových vozidel. Zjistil, že první žalovaný pro svou prezentaci užívá webových stránek domény [webová adresa], z článků denního tisku pak vzal za prokázané, že již 7.1.2002 vyšla v tisku zpráva o budoucí kolínské automobilce Toyota Peugeot Citroën Automobile (TPCA) a budoucích investicích, článek z 10.1.2002 pak informuje o zahájení výstavby továrny Toyota Peugeot Citroën Automobile (TPCA) na výrobu minivozů v průmyslové zóně Kolín – Ovčáry. Z výpisu stránky domény [webová adresa] soud zjistil, že je zde zobrazeno označení TPCA v obdobné grafické a barevné podobě jako logo žalobce resp. jeho zakladatelů, užívané již pro přípravu projektu výstavby továrny, a to pro prezentaci erotického vyobrazení, s tím, že jednotlivá písmena T-P-C-A mají být vždy počátečním písmenem jména zobrazené ženy. Z korespondence účastníků a výslechu svědka vzal soud za prokázané, že přípisem ze dne 3.12.2004 vyzval žalobce prvního žalovaného ke zdržení se užívání domény a k jejímu převodu na žalobce, první žalovaný nabízel žalobci pronájem domény, případné převedení domény podmiňoval úhradou 500.000 Kč,

dále že doména [webová adresa] nebyla aktivní a jejím prostřednictvím zde služby žádné nabízeny nebyly. Zjistil dále, že žalobce je vlastníkem ochranné známky slovní TPCA s právem přednosti od 25.10.2002, že spojení písmen TPCA se pravidelně od ledna 2002 do současné doby užívá v tisku v souvislosti s automobilkou žalobce, v níž byla výroba vozidel zahájena počátkem r. 2005.

Soud dovodil důvodnost podané žaloby z titulu ochrany proti jednání nekalé soutěže, přičemž za rozhodnou považoval skutečnost, že krátce před tím, než si žalovaný doménu zaregistroval, vešel ve známost úmysl zakladatelů žalobce postavit v ČR automobilku, pro níž byla užita zkratka TPCA (z počátečních písmen označení zakladatelů), podstatnou pro něho byla dále okolnost, že první žalovaný pro své podnikání užíval doménu jinou a že doména [webová adresa] jím aktivně nebyla provozována a první žalovaný ani nevysvětlil důvod její registrace pro sebe. Z uvedeného spolu s dalšími zjištěními dovodil soud spekulativní záměr prvního žalovaného při registraci označení TPCA jako své domény. K námitce prvního žalovaného o nedostatku aktivní legitimace žalobce poukázal soud na nutnost širšího výkladu pojmu soutěžní vztah, jenž nelze ztotožňovat se vztahem konkurenčním. Jednání prvního žalovaného, který doménu se spekulativním záměrem registroval s cílem získání hospodářského prospěchu, je třeba hodnotit jako jednání v rámci hospodářské soutěže a v rozporu s dobrými mravy této soutěže, způsobilé dále přivodit újmu žalobci, jemuž vedle toho, že byl nucen si registrovat doménu jiného znění, vznikala újma na jeho dobrém jméně v souvislosti s erotickým využitím označení TPCA. Z tohoto důvodu (tj. z titulu ochrany proti jednání nekalé soutěže) soud žalobě o zdržení se a o převod domény vyhověl, další žalobcem tvrzené právní tituly neshledal za důvodné. V závěru rozsudku ještě soud prvního stupně odůvodnil svůj výrok o nákladech řízení.

První žalovaný napadl svým odvoláním rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu, za nesprávný považuje závěr soudu prvního stupně o nekalosoutěžní povaze svého jednání. Zdůraznil, že v době registrace doménového jména žalobce ještě neexistoval a nelze tak dovozovat pro tuto rozhodnou dobu ani soutěžní vztah účastníků či způsobilost jednání přivodit tehdy neexistujícímu subjektu jakoukoli újmu. Dle odvolatele není zde žádný právní důvod, pro který by měla být přiznána jakákoli ochrana ještě neexistující právnické osobě. Byť soud prvního stupně správně vzhledem k datu přihlášení ochranné známky a datu zápisu do obchodního rejstříku žalobci nepřiznal práva z ochranné známky a z obchodní firmy, v případě nekalé soutěže k neexistenci žalobce nepřihlédl, rovněž ani k tomu, že žalobce se začal domáhat domény až po 3 letech od svého vzniku. Z data přihlášení ochranné známky lze dovodit, že žalobce se rozhodl užívat spojení písmen TPCA až v době, kdy je první žalovaný užíval 10 měsíců. Vzhledem k neexistenci soutěžního vztahu účastníků jsou závěry soudu o spekulativnosti jednání odvolatele a dobrou pověst žalobce poškozujícím obsahu webových stránek, vedle toho, že neodpovídají skutečnosti, irrelevantní. Vedle dalších argumentů, pro něž má rozsudek za nesprávný, odvolatel poukázal i na dosavadní judikaturu, jež přiznává právo na převod domény pouze v případě, kdy došlo registrací domény k zásahu do již existujících práv k ochranné známce či obchodní firmě. První žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek a žalobu zamítl, popř. rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

K podanému odvolání se písemně obsáhle vyjádřil žalobce, jednotlivé argumenty odvolání podrobným rozбором vyvrací a s poukazem na tuzemskou i zahraniční judikaturu, včetně rozhodnutí ESD, navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně, byť nesouhlasil s tím, že z titulu nekalé soutěže soudem přiznané nároky mu nevznikly i z dalších důvodů, jak je v řízení tvrdil.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal k odvolání prvního žalovaného podle § 212 a násl. občanského soudního řádu – zák. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen, „o.s.ř.“ – odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém jeho rozsahu, když považoval prvního žalovaného za osobu oprávněnou napadnout i výrok II. rozsudku, jímž sice se ukládá povinnost druhému žalovanému, avšak bylo jím rozhodnuto zároveň o právu tohoto prvního žalovaného nadále držet doménové jméno (do jeho okruhu práv bylo zasaženo) a z obsahu

jeho odvolání dovodil, že i tento výrok je jím napadán. Dospěl pak k závěru, že nejsou dány podmínky ke zrušení či změně napadeného rozsudku.

Předně je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí učiněna skutková zjištění v potřebném rozsahu, ostatně žádný z účastníků tato zjištění, na něž se zde pro stručnost odkazuje, nenavrhoval doplnit a i odvolací soud je pro své rozhodnutí převzal a plně z nich vycházel, rovněž převzal jejich hodnocení a lze již zde uvést, že se ztotožnil i s právními závěry, jež soud prvního stupně z nich učinil, o jednání nekalé soutěže prvního žalovaného.

Předmětem sporu jsou nároky žalobce na uložení povinnosti prvnímu žalovanému zdržet se určitého jednání (užívání doménového jména [webová adresa] a nakládání s ním) a na odstranění závadného stavu uložení povinnosti druhému žalovanému (jakožto správci národní domény a tedy k tomu oprávněnému subjektu) převést registraci předmětné domény na žalobce. Nároky žalobce tvrdil mj. jako nároky z jednání nekalé soutěže, tedy dle § 53 obchodního zákoníku (zák. č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen, „ObchZ“), z tohoto titulu mu byly i napadeným rozsudkem soudu prvního stupně přiznány.

Nekalou soutěží dle § 44 odst. 1 ObchZ je jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Obrana prvního žalovaného pak stojí na skutečnosti, že v době registrace doménového jména zde, „jiný soutěžitel“, tj. žalobce neexistoval, soutěžní vztah proto dán není a nemůže jít proto při této registraci již pojmově o projev nekalé soutěže. Tento názor prvního žalovaného však v dané věci správný není.

V již v ustálené judikatuře a právní teorii (viz např. Štenglová, Plíva, Tomsa a kol. Obchodní zákoník, komentář, 11. vydání, C.H.Beck 2006, str. 157, J.Munková: Právo proti nekalé soutěži, komentář, 2. vydání, C.H.Beck 2001, str. 40, P. Hajn: Soutěžní chování a právo proti nekalé soutěži, MU Brno 2000, str. 119) k problematice soutěžního vztahu není tento omezován jen na vztah subjektů konkurujících si trvale v hospodářské soutěži, ale i na vztah soutěže, „ad hoc“, tj. na vztah založený jen určitým úkonem při existenci soutěžního záměru jednatelů získat určitý prospěch či soutěžní výhodu v ekonomickém svém postavení na úkor postavení jiného subjektu v jeho postavení v hospodářské soutěži. Pro úvahu, zda jednání konkrétního subjektu je jednáním v hospodářské soutěži (§ 44 odst. 1 obch. zák.), není rozhodné, že jde o podnikatele, nýbrž to, zda šlo o jednání uskutečněné za účelem soutěžního záměru, a nikoliv záměru jiného. (tak rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.10.2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001). Rozlišení mezi jednáním běžným a v hospodářské soutěži přípustným oproti jednání nekalosoutěžnímu pak spočívá v posouzení splnění podmínky rozporu s dobrými mravy soutěže. Vztah hospodářské soutěže však nelze ani omezit jen na vztah na trhu již existujících soutěžitelů (tato podmínka mnohdy schází např. v tzv. zabraňovací soutěži, kdy je bráněno potencionálnímu soutěžiteli již ve vstupu na trh). Již v rozhodnutí tehdejšího Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 3 Cmo 36/92 z 11.9.1992 (cit. ze str. 159 shora uvedeného komentáře k ObchZ) bylo vysloveno, že soutěžní vztah nelze omezovat pouze na vztah dvou podnikatelských subjektů s totožným obchodním zaměřením, soutěžní vztah je dán již mezi osobou či kolektivem fyzických osob připravujících založení nového podnikatelského subjektu a konkurujícím subjektem (tedy vytvoření výhodných podmínek pro nově vznikající subjekt na úkor již existujícího soutěžitele. Soutěžní vztah bude dán i při jednání soutěžitele vůči jinému, který se sice určitou obchodní činností dosud nezabývá, avšak vzhledem ke všem okolnostem lze výkon takové činnosti u něho postupem doby s největší jistotou předpokládat (tedy odstranění možné konkurence). Pokud vztah hospodářské soutěže v uvedené právní větě byl dovozován pro osoby připravující založení obchodní společnosti ve vztahu k již existujícímu pravděpodobnému soutěžiteli, pak stejně je třeba pohlížet i na jednání existujícího subjektu ve vztahu k osobám, které založení určitého subjektu teprve připravují, avšak lze s největší jistotou předpokládat, že ke vzniku tohoto subjektu dojde a tento subjekt zaujme určité postavení na trhu.

Z uvedeného vyplývá, že není pro posouzení existence soutěžního vztahu rozhodné, že v době registrace doménového jména [webová adresa] žalobce ještě právně neexistoval, že nebyl zde subjekt, který by označení TPCA pravidelně užíval či že by toto označení bylo chráněno jakkoli formálním právem. Rozhodné je, že v době registrace bylo veřejně založení žalobce ohlášeno a bylo nanejvýš pravděpodobné, že nově vzniklý a hospodářsky významný subjekt bude označení TPCA užívat, jak se také stalo a bylo v řízení prokázáno. Pokud pak první žalovaný si právě toto označení – aniž je k prezentaci svých služeb potřeboval a pro toto označení (kombinaci písmen) mu svědčil jakýkoli jiný právní důvod – registroval, vstoupil v soutěžní vztah s předchůdci žalobce, s osobami, jejichž jednání a důsledky je třeba žalobci přičíst k tíži i ve prospěch. Okamžikem přihlášení označení TPCA u registrátora domén (správně subdomén v národní doméně) proto první žalovaný vstoupil v jednání hospodářské soutěže zprvu se zakladateli žalobce a osobami za ně jednajícími, posléze – se zachováním všech účinků – se žalobcem samotným. Protože je zcela jednoznačné, že označení (kombinace písmen) bylo prvním žalovaným zvoleno k registraci úmyslně a v reakci na ohlášený vznik žalobce (schází jakékoli odpovídající vysvětlení k volbě právě takového označení), který podle dostupných tehdy informací měl užívat a být znám pod označením TPCA, pak odvolací soud uzavřel, že toto jednání bylo jednáním v hospodářské soutěži dle § 44 odst. 1 ObchZ.

S uvedeným závěrem a soutěžním záměrem prvního žalovaného, jímž byl veden při registraci označení TPCA jako doménového jména, souvisí i posouzení shody či rozporu jednání s dobrými mravy soutěže. Rozhodné v tomto směru je, že soutěžní záměr prvního žalovaného znamená vyloučení žalobce z prezentace jeho služeb a nabídky na internetu v národní doméně pod označením, které veřejnost pro něho předpokládá, očekává a se žalobcem i spojuje, neboť – jak bylo v řízení prokázáno – označení TPCA je pro žalobce ve veřejnosti příznačnější širším užíváním než vlastní znění jeho obchodní firmy. Rozhodné dále je, že první žalovaný označení neregistroval v dobré víře, chybí mu jakýkoli právní důvod odůvodňující volbu uvedené kombinace písmen a i časový moment (zveřejnění investičního záměru výstavby továrny TPCA) svědčí pro úmysl znemožnit později vzniklému subjektu – žalobci – pro sebe označení využít k provozování své obchodní činnosti na internetu. Konečně rozhodné dále je, že první žalovaný přes výzvu žalobce doménu na něho dobrovolně nepřevédl (např. za úhradu nákladů spojených s její registrací a udržováním), přestože žalobci již nyní svědčí právo k tomuto označení, založené dlouhodobým jeho užíváním, i formální právo známkové, za stavu, kdy naproti tomu první žalovaný nemá žádný právní nárok či právem jinak uznaný právní zájem na tom, aby tuto doménu dále, v rezervě“ pro sebe držel. Pasivní charakter webových stránek pod předmětným označením, nijak nesouvisějících a nepodporujících podnikání prvního žalovaného, přitom dokládá jejich faktickou nepotřebnost (od data registrace domény až do vydání předběžného opatření v této věci) pro prvního žalovaného – vyjma vyhrazení označení domény. Jak bylo v řadě rozhodčích rozhodnutí orgánu WIPO (např. ve známém a často citovaném rozhodnutí Telstra Corporation Ltd. v. Nuclear Marshmallows, WIPO D2000 -0003) konstatováno a platí i zde, dlouhodobá pasivita držitele registrace doménového jména může být jedním z příznaků spekulativní registrace doménového jména. Odvolací soud shrnuje, že zjištění v řízení učiněná ohledně časové návaznosti registrace domény a oznámení investičního záměru, obsah webových stránek domény [webová adresa], nedostatek jiného důvodu, pro který by oprávněně první žalovaný vyjma spekulace doménové jméno registroval, dobrovolné nepředání domény za odpovídající úplatu, to vše svědčí o zlé víře a úmyslu znemožnit žalobci označení (dnes shodné s ochrannou známkou a pro žalobce příznačné) užívat, a je třeba považovat za jednání odporující dobrým mravům soutěže.

Jestliže první žalovaný odmítl doménu žalobci převést, pak, jak shora uvedeno, jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť tím odňal žalobci možnost prezentovat své podnikání pod doménou, na níž i veřejnost takovou prezentaci ohledně žalobce důvodně předpokládá. Je proto i nepochybné, že jednání prvního žalovaného je způsobilé žalobci přivodit újmu již ve snížení počtu návštěvníků jím provozovaných stránek, jež by je jinak navštívili. Na základě uvedeného, ve shodě

se soudem prvního stupně, odvolací soud uzavřel, že jednání prvního žalovaného splnilo podmínky pro hodnocení určitého jednání jako jednání nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 ObchZ. Aniž je to již podstatné, je zřejmé, že jednání prvního žalovaného lze podřadit pod zvláštní skutkovou podstatu nekalé soutěže podle § 46 ObchZ, neboť označení domény [webová adresa] je způsobilé vyvolat u zájemce o webové stránky žalobce mylnou domněnku o tom, že na stránkách takto označených nalezne informace žalobce se týkající.

Právem tedy žalobce uplatnil na prvním žalovaném své nároky podle § 53 ObchZ na zdržení se závadného jednání, jež je jednáním nekalosoutěžním, a na odstranění vzniklého závadného stavu tam uvedeným způsobem, a pokud jím soud prvního stupně vyhověl, pak nepochybil a odvolací soud jeho rozhodnutí podle § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil. Tento závěr dopadá i na povinnost, ukládanou druhému žalovanému jen proto, že podle platných pravidel registrace doménových jmen, jež jsou součástí smlouvy uzavřené mezi prvním žalovaným a druhým žalovaným, je – jak plyne i z jeho postavení – oprávněn vlastní změnu v osobě držitele domény technicky provést a zajistit. Odvolací soud vzhledem k tomu, že žalobě bylo vyhověno z titulu jednání nekalé soutěže prvního žalovaného, nezabýval se již pro nadbytečnost dalšími žalobcem tvrzenými právními tituly, z nichž své nároky také vyvozoval, a správností závěrů soudu prvního stupně jich se týkajících.

Jak plyne shora, odvolací soud potvrdil jako věcně správný rozsudek podle § 219 o.s.ř. v obou jeho výrocích ve věci samé, rovněž pak i ve výrocích o nákladech řízení, jež odpovídají §§ 137, 142 odst. 1 o.s.ř. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto rovněž podle výsledku tohoto řízení, tj. podle §§ 224 odst. 1, 137, 142 odst. 1 o.s.ř., a v tomto řízení neúspěšnému prvnímu žalovanému byla uložena povinnost tyto náklady v částce 6.800 Kč, jak odpovídá vyhl. č. 484/2000 Sb. a advokátnímu tarifu (vyhl. č. 177/1996 Sb.), žalobci uhradit, ve vztahu žalobce a druhého žalovaného bylo rozhodnuto s přihlédnutím ke skutečnosti, že náhrada těchto nákladů požadována nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustné dovolání, ledaže dovolací soud na základě dovolání podaného ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze dospěje k závěru, že rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

Praha 15. ledna 2007

JUDr. Jiří Macek
předseda senátu